

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **Ing. D. M.**, zast. Mgr. Tomášem Krutákem, advokátem se sídlem Politických vězňů 1272/21, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2012, č. j. RR/1293/12, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. R. L.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 7. 2014, č. j. 30 A 51/2012 – 92, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 12. 3. 2012, č. j. OV-Bau/4002/2012, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „lokalita Cihelny – 73+2 rodinné domy včetně infrastruktury, Vejprnice“ na konkretizovaných pozemcích v katastrálním území Vejprnice.

[2] Stěžovatelka současně s podáním kasační stížnosti podala návrh na přiznání odkladného účinku. Svůj návrh odůvodnila tím, že v případě, že stavba (která je již v realizační fázi) bude pokračovat, dojde ke zhoršení kvality života stěžovatelky a její rodiny (a vedle ní též ostatních obyvatel dané lokality), které může být nevratné. Podle názoru stěžovatelky je tato hrozba neporovnatelná s případnou újmou, která může vzniknout investorovi stavby v případě zdržení její realizace. Zároveň upozornila na skutečnost, že pokud bude kasační stížnosti vyhověno a dojde ke zrušení napadeného rozsudku a následně i rozhodnutí vydaných ve správním řízení, bude tento stav negativní i pro investora stavby, který mezitím vloží značné finanční prostředky do její realizace. Pokud budou účinky napadeného rozsudku pozastaveny, na straně investora sice může dojít k posunutí harmonogramu realizace stavby, nemohou ale nastat žádné nevratné změny a navíc je i případné pozdržení stavby kompenzováno eliminací rizika zbytečně vynaložených prostředků na její realizaci. Na straně stěžovatelky je situace diametrálně odlišná, pokud nebude o kasační stížnosti v dohledné době rozhodnuto, dojde v dané lokalitě k takovým změnám, které budou nevratné. Riziko na straně stěžovatelky je tak nepoměrně větší než na straně investora stavby.

[3] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil dne 8. 9. 2014. Uvádí, že povaha rozhodnutí o umístění stavby vylučuje obecně možnost přivodit újmu předpokládanou § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť toto rozhodnutí ještě nezakládá stavebníkovi právo stavět. Oprávnění stavebníka uskutečnit navrhovanou stavbu bude zřízeno až pravomocným stavebním povolením, ve kterém budou stanoveny i podmínky pro provádění stavby. Z návrhu stěžovatelky je zřejmé, že nenahraditelnou újmu jí má způsobit realizace stavby a především její následné užívání. Na základě pravomocného územního rozhodnutí ale stavebník nemůže realizaci navržené stavby zahájit. O způsobu provádění stavby a o stanovení podmínek pro její užívání se bude rozhodovat v navazujícím stavebním řízení. Pokud byla stavba již zahájena, musela být povolena stavebním povolením nebo jiným opatřením podle stavebního zákona. Žalovaný navrhuje zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Kasační stížnost nemá podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je proto třeba, aby se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem městského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[6] Stěžovatelka spatřuje hrozící újmu ve skutečnosti, že bude pokračovat provádění stavby, která byla žalovaným správním rozhodnutím umístěna na konkretizovaných pozemcích v katastrálním území Vejprnice. Dle tvrzení stěžovatelky je předmětná stavba již v realizační fázi. Nejvyšší správní soud posoudil stěžovatelkou uváděné důvody a rozhodl odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznat. Pozastavení účinků žalovaného rozhodnutí (rozhodnutí o umístění stavby) by totiž nemělo žádný vliv na oprávnění stavebníka pokračovat v provádění stavby. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval např. ve svém rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č. j. 9 As 74/2012 – 39, „*Stavební povolení je konstitutivním správním rozhodnutím, které zakládá stavebníkovi oprávnění uskutečnit navrhovanou stavbu za daných podmínek, jimiž stavební úřad zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem.*“ Je to tedy stavební povolení, na základě kterého je stavebník oprávněn danou stavbu provádět, a nikoliv územní rozhodnutí (rozhodnutí o umístění stavby). Pokud by došlo k pozastavení účinků územního rozhodnutí, popř. následně k jeho zrušení, nemělo by to s ohledem na zásadu presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy samo o sobě žádný vliv na vydané stavební povolení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 128), a tedy na oprávnění stavebníka pokračovat v provádění stavby. Přiznání odkladného účinku by tak nijak nezabránilo stěžovatelkou tvrzené hrozící újmě.

[7] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené vyhodnotil, že stěžovatel neprokázal existenci podmínek pro přiznání odkladného účinku stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Z tohoto důvodu nebylo možno odkladný účinek kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu